

ÁLOM ÉS VALÓSÁG HATÁRÁN

Kazuko agyában a legkülönfélébb gondolatok cikáztak, szem előtt képek táncoltak. Túl sok ahhoz, hogy megbirkózzon velük.

Mindjárt meghalok! – gondolta. – Elgázol egy hatalmas, otromba teherautó! Mi a fenéért nem aludtam tovább? Akkor nem lennék ennyire fáradt és lassú!

Úgy érezte, mintha minden lelassult volna körülötte. Milyen jó lett volna újra a puha, meleg ágyában feküdni! Tudta, hogy nincs esélye. Nem tehetett mást, becsukta a szemét olyan szorosra, amennyire csak tudta. Eltelt egy másodperc. Semmi sem történt. Aztán egy újabb. Még mindig nem történt semmi. Kazuko nem értette, mi a fene történik. Ebben a pillanatban hirtelen úgy érezte, mintha lebegne. Úgy érezte, kellemes meleg öleli körül. Mintha a saját puha, meleg ágyában lenne, ahová vágzott.

Amikor kinyitotta a szemét, újra a szobájában volt. Pizsamában volt, az ablakon betűző napsugarak pedig különös mintázatot rajzoltak a padlóra. Talán csak álmodta az egészet? De hát anynyira valóságosnak tűnt minden. Tisztán emlékezett mindenre

- a hangos dudálásra, Goro sikoltására és a járókelők kiabálására. Az egész túl valóságos volt ahhoz, hogy csak álom legyen.

Hirtelen éles fájdalom hasított a halántékába. Ránézett az órára, fél nyolc volt. Ezek szerint elég ideje van még, hogy szépen, nyugodtan megreggelizzen, mielőtt elindulna az iskolába. Vagyis nem fog elkésni. Nem lesz sem fáradt, sem álmos. Álmában éppen amiatt gázolta el a teherautó. De vajon tényleg álmódott? Mert ha nem... Csak nem fordult vissza az idő? Nem, az egyszerűen lehetetlen.

Lassan kiszállt az ágyból. Minden ugyanúgy volt, mint más-kor. Az anyja és a húgai szokás szerint jókedvűen reggeliztek együtt. De hiába maradt ideje enni, Kazukónak nem volt étvágya. Ezért inkább felöltözött, és elindult az iskolába.

Na de mi van akkor, ha ma már tényleg másodszor indulok el? - töprengett. - Ha még valami szokatlan dolog történik ma, akkor egészen biztosan meg fogok örülni!

Hamarosan újra ott állt az útkereszteződésnél, talán már másodszor aznap. Körülnézett, de nem látta Gorót. És örült teherautó sem száguldott a zebra felé. Így nyugodtan lelépett, és minden gond nélkül eljutott az iskolába.

Az osztályban, mint minden reggel, leült az asztalához, és körülnézett. Gorót nem látta sehol. Persze a fiú nemsokára be-fut majd, és beszélhet vele. Akkor kiderül, hogy csak álmod-ta-e a balesetet vagy esetleg... mégis csak valóság volt.

- Szia! - hallotta meg Kazuo hangját a háta mögül.

- Szia! - válaszolta Kazuko. Nem tudta eldönteni, hogy beszámoljon-e a különös balesetről. Kazuo nagyon éles eszé srác volt, aki talán tudott volna adni valamilyen jó tanácsot. Végül úgy döntött, az lesz a legjobb, ha megvárja Gorót, és majd közösen megbeszélik ezt az egészet.

- Valami baj van? - érdeklődött Kazuo. - Kicsit sápadtnak látszol.

Ez a fiú mindig odafigyelt a részletekre, sokszor ilyen apróságok sem kerülték el a figyelmét.

- Ó, nincsen semmi bajom - rázta meg a fejét Kazuko. - Nem igazán tudtam aludni. Először ugye a földrengés, aztán meg kigyulladt az a ház! Nem csoda, hogy nagyon álmos vagyok.

- Kigyulladt egy ház? - kérdezte Kazuo. - És miféle földrengésről beszélsz? Egyikről sem hallottam semmit.

- Ugye most csak viccelsz? Tegnap éjjel rengett a föld, és majdnem kigyulladt Goróék háza. Nem emlékszel? Ott voltunk mind a ketten pizsamában, Goróék háza előtt találkoztunk.

- Hogy mi van? Velem találkoztál? Figyelj, nem lehet, hogy csak álmodtad az egészet?

- Nem! - csattant fel Kazuko. - Nem álmodtam!